

BLUES IN SCHOTEN 21/11/2015

De 13de editie van **BLUES IN SCHOTEN**; net op een moment dat heel België baadt in een vreemde sfeer van valse bommeldingen en soldaten op straat. Afgelastingen van sportwedstrijden en concerten; niet ideaal voor de organisatie om vol vertrouwen naar dit vast punt op de agenda uit te kijken.

Zelfs de Amerikaanse topact, Lil'Ed & The Blues Imperials, had duidelijk te kennen gegeven dat ze niet zouden zijn opgetreden indien de Schotense zaal 'De Kaekelaar' dichterbij Brussel had gelegen.

Ook de jonge bassist van de Nederlandse Rhythm Chiefs had van zijn moeder de vraag gekregen of het toch niet raadzaam was om niet naar Schoten te komen. Gelukkig voor de organisatie, zijn er nog altijd kinderen die niet altijd naar hun ouders luisteren, zodat alle groepen present waren om deze 13de editie, muzikaal, niet te laten foutlopen.

Voor het eerst in jaren was ook de publieke belangstelling iets minder dan andere jaren, maar dat dit ook met de uitzonderlijke omstandigheden te maken had, leidt niet de minste twijfel.

SALTY DOGS kregen de eer om als eerste het podium te betreden. Een band die in deze contreien nog niet zo bekend bleek, maar alvast alle troeven heeft om op meerdere podia te verschijnen. Bevallige frontvrouw Ilse Simon, heeft een mooi stemgeluid, zacht wanneer het moest, krachtig wanneer een steviger nummer werd ingezet. Hun repertoire bestaat vooral uit covers, maar die zijn zomaar niet lukraak gekozen, ze passen perfect in de speelstijl van de band. 'Bei Mir', 'Don't Jump Back', 'That's All Right Mama', 'I Put a Spell On You', het ging er allemaal vlotjes in.

Na een korte pauze was het de beurt aan **THE MAXWELL STREET BAND**. Al meer dan 30 jaar brengen oprichters Marino Noppe & Willy De Vleeschouwer de blues naar zowat alle Belgische en Europese podia. Intussen is de band aangevuld met zangeres Tessa De Vreeze. Wat deze kleine dame uit haar longen kan toveren, grenst aan het ongelooflijke. Ingetogen of met een rauw volume, prachtig hoe deze dame er mee voor zorgt dat Maxwell Street nooit een gewone bluesband zal zijn. Het publiek kon het ook meer dan appreciëren.

Dan was het de beurt aan de Nederlandse **RHYTHM CHIEFS**. Begonnen in 2003 als werkelijk piepjonge kereltjes, treden ze de laatste tijd vooral op als begeleidingsband van Ian Siegal. Met zijn drieën naast elkaar op het podium, drum in het midden. Met het openingsnummer 'Boogie' gaf Dusty Cigar al meteen een visitekaartje af van zijn kunnen. Rock, blues, swing, boogie, het verliep allemaal vlekkeloos. Het lijkt wel of die kerels al 25 jaar op elkaar ingespeeld waren. Maar dit was slechts de 3de keer dat ze dit jaar samen speelden. Een van de hoogtepunten van de avond.

Tijd voor de hoofdact van de avond, **LIL' ED & THE BLUES IMPERIALS**. De intussen 60-jarige Ed Williams kwam het podium op met zijn onafscheidelijke Fez op het hoofd en een knalrood kostuum met de nodige glittertjes. Lelijk, maar zo grappig. Het hoort nu éénmaal bij de entertainer 'Lil'Ed'. Héél erg jammer dat vaste gitarist en bassist Mike Garrett en James 'Pookie' Young er niet bij waren tijdens deze Europese tournee. Niettegenstaande hun vervangers hun best deden, was er toch minder elektriciteit op het podium dan gehoopt en verwacht. De bluestrain kwam redelijk moeizaam in beweging en het duurde even alvorens er enig vuurwerk op het podium was. Alle grimassen, duckwalks, moves en trucjes ten spijt. Misschien zat de angst bij de bandleden er toch wel wat in, sinds de terroristische aanslagen in Parijs, dat hadden ze in ieder geval voor het concert nog laten blijken.

En zo kwam er een einde aan de 13de editie van dit sympathieke **BLUES IN SCHOTEN** festival. Op naar de 14de editie! Zonder enige dreiging, alleen maar goede muziek en hopelijk met een bomvolle zaal. De weeral vlekkeloze organisatie verdient zeker deze erkenning van het publiek.

Mr. Blues n Guzzi

SALTY DOGS mocht Schoten Blues openen. Niet eenvoudig maar puik gedaan.

Ilse Simon wist te overtuigen dankzij haar prachtige stem en begeleid door gedreven muzikanten. Je gaat zo terug in de tijd. Screamin' Jay Hawkins- "I Put a Spell On You" zou tevreden zijn met de vertolking door hen gebracht.

MAXWELL STREET (Marino Noppe, Willy Devleesschouwer, Joos Demeurisse, Little Lady)

Van zodra zij beginnen zie je dat Marino en Willy muzikale soulmates zijn. Het tempo wordt snel opgedreven. Even later komt er een kleine verschijning op het podium, Little Lady. Schijnt bedriegt, van zodra zij begint te zingen komt haar vocale kracht volledig los en is zij precies dubbel zo groot.

Zij verwennen hun publiek met boeiende bluesmix. Puur genieten Lil'Ed & The Blues Imperials (Lil' Ed Williams, Mike Garrett, James "Pookie" Young, Kelly Littleton)

THE RHYTHM CHIEFS (Dusty Ciggaar, Danny van 't Hoff en Rafael Schwiddessen)

Hun muziekpaleet is gestoffeerd met Country-Bluegrass-Rock'n Roll-Rockabilly ... Het is een geolied trio, zeker Dusty valt op door zijn zeer expressieve speelstijl. Je ziet dadelijk dat hij niet zomaar liedjes speelt, hij praat via zijn gitaar.

Met hun gedrieën staan zij zo kort bij het publiek als maar mogelijk.

LIL'ED is dus little en staat in zijn rood pak te schitteren. Nog voor hij één noot gespeeld heeft weet je dat hier Blues en plezier samengaan.

Ook al zijn het allen puike muzikanten, lil'ed trekt onherroepelijk al de aandacht naar hem toe.

Als je denkt dat Blues zwaar en meewoedig is heb je het behoorlijk fout. Stilstaan is bij Lil'ed & The Blues Imperials onmogelijk. Salty Dogs (Ilse Simon, Carl Rottiers, Oswald Van Huffel, Kurt Tyssen, Bruno Vna Laer)

Jacques Bloemen

concert report: Freddie - photo credits: Freddie
© Rootsville 2015

Met al die terreurdreiging van heden is het zeker niet makkelijk om iets te gaan organiseren. Gelukkig waren de plannen om op deze editie van Blues in Schoten terug een headliner uit de States te plannen al eerder gemaakt, anders zou het er op zaterdag 21 november misschien helemaal anders hebben uitgezien voor de organisatie. Voeg daarbij dat het tergelijktijd over de 13de editie gaat die deze vriendelijke gasten van 'Schoete' reeds op hun actief hebben en het zou misschien desastreus zijn geweest moest het op een vrijdag zijn gevallen. Niets van dit alles natuurlijk ook al blijft het de 13de editie van 'Blues In Schoten' en heeft Lil'Ed begrepen dat deze Antwerpse voorstad niet in Brussel ligt. Trouwens MC Henk Van der Sypt heeft iedereen vriendelijk gevraagd om de 'Kalasnikovs' en andere speelgoed gewillig achter te laten aan de vestiaire, inclusief een donatie om de 'scouts' een verzetje richting Polen te gunnen. Dus niets, maar dan ook niets staat er in de weg om er een denderende editie van te maken, en zo geschiede het!

Er moet op een festival steeds één iemand zijn om de kop eraf te bijten en deze eer werd hier in Schoten weggelegd voor de groep 'Salty Dogs'. Is deze formatie hun naam gaan lenen bij de traditional folk song, 'Salty Dog Blues' of hadden ze er één van de vele andere betekenissen voor ogen, ik ben het vergeten te vragen maar een feit is dat het hier om 4 'salty dogs' gaat met als frontvrouw een 'sweet voiced kitten'.

Salty Dogs betreft een Belgische formatie bestaande uit Ilse Simon (vocals), Kurt Tyssen en Carl Rottiers beiden op gitaar en de ritme sectie, Bruno Van Laer (drums) en Oswald Van Huffel (bass). Vorig jaar hebben ze ook gespeeld op 'Duvel Blues' en waren ook opener op de blues avonden van 'Danny Ducati'. Met deze Salty Dogs is het hoegenaamd geen saaie blues maar een perfecte mix blues & roots en dan voelen we ons hier al onmiddellijk in de stemming. Openen doen ze met Tarheel Slim zijn 'Number 9 Train' en daarmee brengt de aanstekelijkheid van 'kitten' Ilse iedereen hier al in een dancin' mood.

Van rhythm 'n blues naar de Andrew Sisters is voor deze formatie maar een kleine stap, ook wanneer het de overgang betreft van Jimmy McCracklin zijn 'Wobble' kunnen deze Salty Dogs moeizaam switchen naar Screamin' Jay Hawkins zijn 'I Put a Spell On You' waarbij Kurt en Carl een aardige gitaar conversatie uit hun mouw schudden. Er rust hoegenaamd geen vloek op deze band en het is daardoor des te opmerksamer dat deze 'Salty Dogs' niet meer op onze podia te bewonderen zijn, want met hun is het een 'Natural Ball' en dat zou Albert King ook zo gevonden hebben.

Als dit geen perfecte opener was dan weet ik het niet meer en met de volgende groep op de affiche kunnen we met zekerheid stellen dat het feestje verder zal gaan. Als 2de van de avond staat de godfather of the blues uit de 'Vloanders' Marino Noppe op het podium en samen met zijn jarenlange 'copain' Willy De Vleeschouwer weten we dat de Chicago Blues hier nu hoogtij zal gaan vieren. Zij worden ondersteund door bassist Joost Demeurisse en drummer Didier Feys. De 'Maxwell Street Band' openen vanavond hun debatten met 'Hot Pants', een nummer dat ook terug te vinden is op hun laatste uitstekende album 'Goin' Back'. Met '29 Ways' staan we meteen met beide voeten in Chicago en dan is het tijd voor de Voodoo Woman. Van bij het uitbrengen van hun nieuwste album zijn ze ook beroep gaan doen op een bevallige verschijning met een dijk van een blues stem en dan hebben we het uiteraard over Tessa de Vreese. Deze Ghentse is een meerwaarde gebleken voor deze 'Maxwell Street' en zeg nu zelf naar wie kijk je het liefst? De Marino of Tessa ;-)

Ik denk niet dat er hier in ons landje een betere geoliede machine bestaat dan Marino en Willy en de duels tussen de 'Strat' van de ene en de 12-string Gibson van die andere zijn als honey for the bees... Ook deze Maxwell Street durft het aan om buiten de lijnen van de blues te kleuren en wanneer ze 'If You Can't Be With The One You Love...'

van Stephen Stills ten gehore brengen maken wij dat de liefde voor vanavond hun muziek is. Na een prachtig duet van Tessa en Marino lijkt het wel of ze onze rechtse arm afhakken maar gelukkig kan Henk deze 'Maxwell Street Band' nog warm maken voor een encore. Walking By Myself van Jimmy Rogers uit 1956 doet het nog meer dan behoorlijk en who says that white guys can't play the blues? This was pure fun on stage!

Al 2x bulsseye en dat moet deugd doen bij de organisatie van 'Blues in Schoten'. Met de 3de groep op de affiche lijkt het erop of...they're rolling a seven, everytime they roll the dice. Voor de volgende formatie zijn ze het gaan zoeken bij onze noorderburen en zeg nu zelf 'het stad' is nu niet zo ver weg van Nederland.

'The Rhythm Chiefs' bestaan nog met volledige zekerheid ook al zijn Dusty, Danny en Raphael soms een beetje teveel op stap met Ian Siegal. Gelukkig valt het op dat Dusty Ciggaar zijn roots feeling nog niet kwijt is en samen met zijn 'brothers in crime' bassist Danny van 't Hoff en drummer Raphael Schwiddessen. Hun muziek lekkere rock 'n roll met een hoog energy gehalte. Een mix tussen de swing van Clarence Gatemouth Brown en eigen nummers als het ophitsende 'Break That Bottle'.

Een gedreven gitarist als Dusty Ciggaar is altijd een lust voor oog en oor om te zien hoe hij zijn snaren kan bespelen. Sinds hun ontstaan in 2004 zijn ze de tienerjaren al meer dan ontgroeid en op de 'bühne' staan hier 3 degelijk rootsrockers. Hun debuut album 'Ships Of a Wonder' uit 2008 was dan ook meteen een schot in de roos bij onze noorderburen en we zijn wat blij dat dergelijke destijds jonge formaties de tand des tijds weten te doorstaan.

Freddie King zijn 'San-Ho-Zay' behoort bij mij tot mijn favoriete instrumentaaltje aller tijden en dus gaat mijn hart lachen als ook deze Rhythm Chiefs hiervan een uitstekende versie weten te brengen. De 3de keer prijs voor Blues in Schoten en het is voor Henk van der Sypt haast onmogelijk om deze toch nog steeds 'youngsters' zomaar te laten eindigen. Dusty heeft zowaar nog een 'specialleke' in de 'pipeline' en met zijn 'Danelectro Baritone' krijgen we nog een heerlijk surffe op het einde.

We gaan stilaan richting middernacht, and all is quiet on the Western front. Enkele jaren geleden kenden ze hier in Schoten een bijna fatale afloop toe een zekere Dwayne Dopsie na eerst het ontvangen van aardig wat dollars zijn kat naar CC De Kaekelaar wist te sturen. Een klap die nog wat zou blijven nazinderen hier bij de organisatie maar gelukkig hebben ze zich daar nu over kunnen zetten en staat er toch weer een kanjer als headliner op de affiche.

Met Lil'Ed and The Blues Imperials kunnen we ons terug gaan opmaken voor Chicago Blues door deze 'Musical Mechanical Electrical Man' waarbij de blues doorspekt zal zijn van bij wijlen vettige slide. Deze 'Lil'Ed is niet alleen lekker om te beluisteren maar de bekkentrekkerij van deze 'grote' meneer is tevens nog een welgekome entertainment.

Een voordeel is ook dat deze 'Lil'Ed and The Blues Imperials nu ook niet meteen onze podia komen platspelen en ook hierover hebben ze hier in Schoten goed over nagedacht. Ondertussen zijn de aanwezigen steeds korter naar het podium komen opschuiven en dus kunnen we allen samen genieten van nummers als 'Chicken, Gravy and Biscuits' en 'I Love My Baby'. Toegeven of niet deze 60-jarige slide gitarist weet perfect hoe hij een show in elkaar moet steken en dus wordt het van de eerste tot de laatste minuut genieten hier in Schoten.

Voor mij en zeker ook voor de talrijke aanwezigen was deze Blues in Schoten editie #13 een meer dan geslaagde uitgave. Alle vorige narige ervaringen zijn met deze weggespoeld en dus kunnen ze er met een gerust hart er tegen aan gaan voor editie #14...Well Done and the winner takes it

Al 13 jaar vindt in het Antwerpse noorden Blues in Schoten plaats. De organisatie streeft naar een programma met drie Belgische bands en een buitenlandse topper. In 2012 kende het comité een zware tegenslag: de Amerikaanse headliner Dwayne Dopsie zegde in laatste instantie af terwijl de 6 vliegtickets al betaald waren. Daarom was men genoodzaakt om budgettaire riemen erop te leggen en in 2013 en 2014 enkel Belgische acts te boeken. Ondanks dat ze bewezen dat het mogelijk is om met enkel Belgische groepen een mooi programma samen te stellen, is de organisatie trots om terug een buitenlandse act op de affiche te kunnen zetten. Met Lil' Ed And The Blues Imperials hadden ze zelfs een bluestopper die zelden te zien is in onze contreien. Ook de andere groepen waren de voorbije zomer zelden te zien in het festivalcircuit.

Iets na half acht mocht Salty Dogs openen. Deze groep uit Klein-Brabant maakte in 2014 ook een goede beurt op Duvel Blues. Het kwintet brengt dansbare swingblues met een hoofdrol voor zangeres Ilse Simon. Op de setlist staan oude klassiekers zoals 'Lonesome Whistle Blues' en 'That's Alright, Mama' en recente nummers van Caro Emerald. Prachtige slepertjes waren 'Your Funeral, My Trial' en 'I Put A Spell On You' met in dit laatste nummer knap vraag- en antwoordspel van beide gitaristen. Dat Ilse het amoureuze goed stelt was te horen in 'So Glad You're Mine' en 'Big Bad Handsome Man'. Na een ruime 50 minuten zaten de compact gespeelde nummers (15 nummers van maximum 4 minuten) erop. Een groep die wij te weinig zien in het Antwerpse is Maxwell Street. Hun frontman Marino Noppe is een bluesgod in de Vlaanders, maar helaas speelt hij te weinig in het oosten van ons land. Maxwell Street ontstond in 1982 en bracht in juni 2014 hun recentste cd 'Going Back' uit. Op deze cd heeft de ravissante Tessa De Vreese een gastrolletje, maar ondertussen is de zangeres tot een belangrijke pion binnen de groep uitgegroeid. De combinatie van beide gitaristen, Marino op slide en Willy De Vleeschouwer op zijn 12 snarige Gibson, is al meer dan 30 jaar een match made in heaven. Marino neemt vocaal de eerste 3 uptempo nummers voor zich, daarna mag Tessa haar opkomst maken met 'Voodoo Woman'. Nummers zoals 'Ramblin' en 'Shake Your Moneymaker' zijn korfjes naar de slide hand van Marino. Heel mooi is ook de samenzang tussen Tessa en Marino tijdens 'Love The One You're With' en 'Little By Little'. De reguliere set afsluiten doen ze met het soulvolle 'Ain't No Love In The Heart Of The City'. Presentator Henk 'Last Call' Van der Sypt weet hun te overhalen voor een bis met het rockende 'Walking By Myself'. Marino Noppe wordt door Guy Verlinde zijn mentor genoemd. Het grootste verschil is dat Guy een zakeninstinct heeft waardoor hij één van de weinige professionele bluesmuzikanten in België is. Hij heeft een mooie website, doet zeer actief zijn cd-verkoop en biedt meerdere formaties aan (solo, band of begeleiding Ina Forsman). Marino heeft zelfs nog geen website en het nochtans uitstekende Maxwell Street album 'Going Back' werd vanavond niet aangeboden. Kortom met wat meer PR valt er meer uit Marino's carrière te halen, maar hij blijft liever een outlaw die leeft voor de blues.

Als 3de groep stond het Nederlandse The Rhythm Chiefs geprogrammeerd. Deze band werd 10 jaar geleden in de markt gezet als de jongste bluesband van Nederland. Ondertussen zijn de pubers mid-twingtigers geworden en vormen zij ook de vaste begelei-

dingsband van Ian Siegal. Het voorbije jaar tourden de muzikanten geregeld met het Britse bluesicoon in onze streek, maar als trio moet het toch al enkele jaren geleden zijn dat zij te horen waren. De grootste evolutie binnen de band zijn de vocalen van Dusty Ciggaar. Als 15 jarige had hij al gitaartalent, maar vocaal kwam hij toen onzeker over. Moet het de opkomende baard in de keel geweest zijn, maar vandaag stond hier een met vertrouwen blakende zanger. De sound van deze band gaat veel verder dan de klassieke blues. 'Break That Bottle' heeft een vrolijke countrytwist en 'Here Comes The Rain Again' en 'Please Don't Love Me' hadden ook op de setlist van The Paladins kunnen staan. De instrumentale nummers zitten mooi verspreid in de set. Hierop komen de gitaarskills van Dusty het best uit de verf, getuige Freddie King's 'San-Ho-Zay'. Een leuk nummer is 'Ships Of Wonder', het titelnummer van hun enige cd uit 2008, dat rustig begint en halfweg een explosie kent. Opvallend is ook de opstelling van de muzikanten. De drummer zit op gelijke hoogte met bassist en gitarist en hierdoor komt hun samenspel en speelplezier uitstekend tot hun recht. Als uitsmijter kregen wij nog een instrumentaal surfnummertje.

Top of the bill was Lil' Ed And The Blues Imperials. Deze band uit Chicago en is één van de laatste chicagobluesvertolkers in de stijl van Hound Dog Taylor en JB Hutto. Frontman Ed Williams is zelfs een neefje van JB Hutto en heeft de familiale plicht om deze unieke stijl van blues in leven te houden. Al sedert 1975 is Lil' Ed professioneel actief met deze band en in 1985 maakte hij zijn platen debuut bij het toonaangevende Alligator Records. Momenteel staat de teller op 8 studioalbums. De band heeft een uitstekende live reputatie waarbij Lil' Ed gekend is voor zijn eindeloos enthousiasme. Ook visueel maakt hij de show aantrekkelijk met zijn excentrieke pakken en onafscheidelijke fez. Wat is het heerlijk om zijn ruwe slide te horen op nummers zoals 'Bloody Tears', 'Suzie Q', 'Take Five' en 'Messin With The Kid', allemaal nummers die ook bij zijn erflaters (JB Hutto, Hound Dog Taylor en John Littlejohn) op het repertoire stonden. Ook in de trage nummers zoals 'You Burnt Me', 'Five Long Years' en 'Check My Baby's Oil' zorgt hij voor kippenvel. Van het nieuwe werk is 'Jump Right In' een heerlijke meezinger. Het was al 1u25 toen hij met de bis 'Blow Wind Blow' afsloot. Neen, er viel niets op aan te merken op deze 13de editie van het indoorfestival. Vier keer 180 zou men zeggen in de dartsport.

Kris Vermeulen

- rootstime